

[Aksel Larsen.]

melighed, at det for os er uhyre tvivlsomt, om det egentlig er tilladeligt, at statskassen lægger sig på de penge, som indkommer ved nationalbankens anvendelse af dollarpræmiering. Dermed være ikke sagt, at vi egentlig er modstandere af dollarpræmieringen, men vi synes, at ordningen efterhånden reelt har udviklet sig derhen, at der er blevet en større omsætningsafgift på biler. Regeringen og folketinget burde tage konsekvensen heraf og afgøre, om de vil bibeholde denne forhøjede omsætningsafgift og — hvis de vil det — skabe sig lovhjemmel for den i stedet for at optræde på en sådan måde, at man kan have sine tvivl om, hvorvidt den er lovhjemlet.

Det, der har stået i centrum af diskussionen, og det, der blev lagt særlig vægt på, ikke mindst af det ærede medlem hr. Weikop, var spørgsmålet om rationeringer, produktionsreguleringer og lignende foranstaltninger. På dette punkt stiller udvalgsmindretallet forslag om, at sådanne rationeringer, produktionsreguleringer o. lign. kun skal kunne gennemføres ved lov eller med tilslutning af vareforsyningsudvalget. Det var lidt svært for mig at tro mine egne øjne, da jeg læste dette, men jeg må jo tro det, nu da jeg også har fået det ind gennem øret, især gennem det ærede medlem hr. Weikops meget voldsomme argumenter for, at vigtige sager bør behandles for åbne døre, endvidere gennem udtalelsen om, at i betragtning af hvordan det var gået med olie- og benzinrationeringen og den forsinkede petroleumsrationering, kunne det lige så godt være ordnet ved lov, for det kunne være ordnet lige så hurtigt på denne måde, og ligeledes gennem bemærkningen om, at vi ikke kan finde os i, at folketinget bliver sat ud af spillet. Jeg tror, der er få, der i så høj grad, som jeg altid har gjort det, har gjort sig til talsmand for, at folketinget ikke skal sættes ud af spillet, men jeg troede i øvrigt, det var et princip og en tradition, at folketinget skulle lovgive og regeringen stå for administrationen. Jeg har hørt mangfoldige konservative ordførere og ordførere fra venstre tale om, at det princip aldrig nogen sinde måtte røkes, at vi har en lovgivende, en udøvende og en dømmen-

de magt, og at folketinget ikke skal være den udøvende magt; men nu får vi altså at vide, at den højtærede handelsminister praktisk talt ingenting må foretage sig uden drøftelse i folketinget, subsidiært behandling i et folketingsudvalg, der ikke blot skal være et rådgivende, men ligefrem et administrerende organ.

Jeg har ikke noget imod at diskutere princippet, hvis man vil det, men jeg har noget imod at diskutere det på grundlag af tilfredshed eller utilfredshed med olie-rationeringen. Det er indlysende, at hvis rationeringer skal gennemføres på en sådan måde, at de ikke, inden de træder i kraft, har foranlediget hamstring og andet misbrug, så skal de forberedes i største stilhed og gennemføres meget, meget hurtigt. Jeg mener, man med føje kan bebrejde den højtærede handelsminister, at det i den grad var „hen til kommoden og tebaws igen“ med udarbejdelsen af reglerne for benzin- og olierationeringen, og at petroleumsrationeringen kom drattende så længe bagefter, som tilfældet var. Det renvasker naturligvis ikke dem, der har hamstret; det renvasker heller ikke dem, der har muliggjort hamstring af de pågældende produkter, og det er jo det berømte frie erhvervsliv, der har muliggjort, at så uhyre kvanta petroleum i løbet af så kort tid har kunnet opkøbes af visse folk, der havde råd til det. Jeg synes altså, at her havde en mere resolut og hurtig optræden fra ministerens side været på sin plads; men netop fordi jeg synes det, må jeg understrege som min mening, at når det drejer sig om rationeringer, hvad enten det er olierationering eller andre rationeringer — og hvem ved, hvilken vareknaphed vi kan komme ud for — må de indføres hurtigt og resolut og derfor ikke kan være en sag, der skal gennemføres ved lov i folketinget. Det kan det ikke af den simple grund, at så vil der gå alt for lang tid, inden rationeringen bliver til virkelighed, og så får det sådanne ubehagelige følger, som vi har fået i hvert fald for en væsentlig del af brændselsolien og det meste af petroleummen. Hvis venstre og de konservative tænker dybere over tingene, tror jeg, de vil indse, at det er i strid med hele deres principielle syn på, hvad der skal være regeringens, og hvad der skal være folketingets domæne, når de her vil